

Apostazie și mijlocire

Sabat după-amiază, 6 septembrie

De memorat:

„Moise s-a întors la Domnul și a zis: «Ah, poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o!»” Exodul 32:31,32.

Moise lipsise din tabăra lui Israel doar 40 de zile și ce s-a întâmplat? Poporul lui Dumnezeu se îndepărtase de El și se închinase unui idol făcut de mâini omenești – vițelul de aur. După atâtea semne, experiențe și mari minuni, cum au putut israeliții să facă așa ceva?

Ar putea exista multe răspunsuri și probabil fiecare dintre ele conține un pic de adevăr. Oare poporul nu a înțeles cine era Dumnezeu cu adevărat? Sau experiențele extraordinare cu El au fost umbrite de dorințe carnale și păcătoase? Nu apreciau ei ceea ce Dumnezeu făcuse pentru ei, ci considerau că toate li se cuveneau? A fost înțelegerea lor întunecată de preocupările cotidiene și de vechea lor gândire păcătoasă? Erau pur și simplu nerecunoscători pentru faptele de îndurare ale lui Dumnezeu în favoarea lor? Sau le uitaseră (Psalmii 106:13,21-23)? Sau ar putea fi totul pus pe seama conducerii deficitare a lui Aaron? „Domnul, de asemenea, era foarte mâniat și pe Aaron, așa încât voia să-l piardă” (Deuteronomul 9:20).

Indiferent de motivele acestei teribile apostazii, ce lecții putem extrage din ea, nu numai despre păcătoșenia umană, ci și despre iubirea plină de har a lui Dumnezeu pentru oameni, în ciuda păcătoșeniei lor?

Duminică, 7 septembrie

Conducere dezastruoasă

Dumnezeu l-a chemat pe Moise să petreacă timp cu El. Poate că pentru Moise 40 de zile și 40 de nopți a fost o perioadă scurtă, dar pentru israeliți a părut lungă, prea lungă. Liderul lor vizibil era absent. Au ajuns dezorientați, nerăbdători, temători și nesiguri. Doreau să aibă un zeu vizibil care să îi conducă, să aibă „zei” pe care îi văzuseră toată viața lor în Egiptul idolatru.

1. Studiază Exodul 32:1-6. Cum a fost posibil ca Aaron să greșească atât de tare în conducerea sa?

Exodul 32:1-6

- ¹ Poporul, văzând că Moise zăbovește să se coboare de pe munte, s-a strâns în jurul lui Aaron și i-a zis: „Haide! fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră; căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut.”
- ² Aaron le-a răspuns: „Scoateți cerceii de aur din urechile nevestelor, fiilor și fiicelor voastre, și aduceți-i la mine.”
- ³ Și toți și-au scos cerceii de aur din urechi și i-au adus lui Aaron.
- ⁴ El i-a luat din mâinile lor, a bătut aurul cu dalta și a făcut un vițel turnat. Și ei au zis: „Israele! iată dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului.”
- ⁵ Când a văzut Aaron lucrul acesta, a zidit un altar înaintea lui și a strigat: „Mâine va fi o sărbătoare în cinstea Domnului!”
- ⁶ A doua zi, s-au sculat dis-de-dimineată și au adus arderi de tot și jertfe de mulțumire. Poporul a șezut de a mâncat și a băut; apoi s-au sculat să joace.

Aaron nu s-a ridicat la înălțimea ocaziei. El nu a reușit să profite de moment și să facă ceea ce era corect. În loc să se încreadă în Domnul, el a cedat în fața majorității. Poporul a cerut inimaginabilul: „Haide, fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră” (Exodul 32:1), iar el a fost de acord.

Oamenii au dat de bunăvoie aur pentru a face idolul, iar Aaron nu nu mai că nu i-a oprit, ba chiar i-a invitat să doneze. Apoi a luat parte la modelarea acestui dumnezeu fals. După aceea, poporul a declarat: „Israele, iată dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului” (Exodul 32:4). Ce păcătoși, răi și mărginiți au fost! Tocmai făcuseră acest idol și apoi au declarat că el, idolul, îi eliberase. Nu este uimitor cum dorințele păcătoase se ne pot perverti gândirea și acțiunile? Oamenii își celebrează propriile creații, iar umanitatea și moralitatea lor se degradează pe parcurs.

„O criză de felul acesta cerea un bărbat ferm, hotărât și cu un curaj neclintit; un bărbat care să țină la onoarea lui Dumnezeu mai mult decât la simpatia din partea poporului, la siguranța personală și chiar la viață în sine. Dar actualul conducător al lui Israel nu era de felul acesta. Aaron s-a împotrivit foarte puțin poporului, iar timiditatea și șovăiala lui în momentul critic nu au făcut decât să-i îndârjească și mai mult pe israeliți în hotărârea lor. Tumultul creștea. O nebunie oarbă, irațională, părea că pune stăpânire pe mulțime. Au fost unii care au rămas credincioși legământului lor cu Dumnezeu, dar cea mai mare parte a poporului s-a unit în apostazie. [...] Aaron se temea pentru propria siguranță. În loc să ia în

mod nobil atitudine în apărarea onoarei lui Dumnezeu, el a cedat cerințelor mulțimii” (Ellen G. White, Patriarhi și profeți, p. 316, 317).

Cum a fost posibil ca Aaron, un lider, să fie atât de slab? Cum ar fi putut Aaron să-și justifice în inimă faptele sale teribile?

Luni, 8 septembrie

Idolatrie și rău

2. Citește Exodul 32:6. Unde a dus rapid idolatria? Vezi și Psalmii 115:4–8; 135:15-18; Isaia 44:9,10.

Exodul 32:6

⁶ A doua zi, s-au sculat dis-de-dimineață și au adus arderi de tot și jertfe de mulțumire. Poporul a șezut de a mânca și a băut; apoi s-au sculat să joace.

Psalmii 115:4–8

⁴ Idolii lor sunt argint și aur, făcuți de mâini omenești.

⁵ Au gură, dar nu vorbesc, au ochi, dar nu văd,

⁶ au urechi, dar n-aud, au nas, dar nu miros,

⁷ au mâini, dar nu pipăie, picioare, dar nu merg; nu scot niciun sunet din gâtjejul lor.

⁸ Ca ei sunt cei ce-i fac, toți cei ce se încred în ei.

Psalmii 135:15-18

¹⁵ Idolii neamurilor sunt argint și aur, lucrare făcută de mâinile oamenilor.

¹⁶ Au gură, și nu vorbesc, au ochi, și nu văd,

¹⁷ au urechi, și totuși n-aud, da, n-au suflare în gură.

¹⁸ Ca ei sunt cei ce-i fac, toți cei ce se încred în ei.

Isaia 44:9,10

⁹ Cei ce fac idoli, toți sunt deșertăciune, și cele mai frumoase lucrări ale lor nu slujesc la nimic. Ele însele mărturisesc lucrul acesta: n-au nici vedere, nici pricepere, tocmai ca să rămână de rușine.

¹⁰ Cine este acela care să fi făcut un dumnezeu sau să fi turnat un idol, și să nu fi tras niciun folos din el?

Vițelul de aur semăna cu zeul-taur egiptean Apis sau cu zeița-vacă Hathor. Era o călcare flagrantă a primei și a celei de-a doua porunci (Exodul 20:3-6). Situația nu putea rămâne nepedepsită, deoarece rupea în mod vădit relația cu Domnul cel viu. În loc să se închine Creatorului lor, israeliții se închinau propriei lor creații, care nu putea vedea, auzi, mirosi, vorbi, purta de grijă, iubi sau conduce.

Ordinea creației era inversată: în loc să înțeleagă că ei fuseseră creați, chiar după chipul lui Dumnezeu, acum ei au fost cei care și-au făcut un dumnezeu, dar nici măcar după chipul lor – ceea ce ar fi fost deja cât se poate de rău –, ci după chipul unui animal. Acesta era dumnezeul căruia doreau să îi slujească? În felul acesta păcătuiseră mult împotriva Domnului (Isaia 31:7; 42:17).

3. Cum reflectă apostazia cu vițelul de aur ceea ce este scris în Romani 1:22-27?

Romani 1:22-27

²² S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit;

²³ și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târătoare.

²⁴ De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile;

²⁵ căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin.

²⁶ Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuițarea firească a lor în una care este împotriva firii;

²⁷ tot astfel, și bărbații au părăsit întrebuițarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor.

Idolatria neagă conceptul teologic că Dumnezeu este Dumnezeu și omul este om. Idolatria Îl înjosește pe Dumnezeu (Eclesiastul 5:2) și dis truge legătura cu El. Fie că este flagrantă, pe față, fie că este ceva ascuns, în inimă, idolatria distruge rapid relația noastră cu Domnul și duce la o cădere morală. Nu este de mirare că textul vorbește despre ceea ce au făcut a doua zi: după ce au adus jertfe idolului, au început apoi să petreacă – ceea ce Ellen G. White a descris ca „o imitare a sărbătorilor idolatre” (Patriarhi și profeți, p. 320).

Oamenii sunt genii când vine vorba de a-și crea propriii idoli. Își creează propriii dumnezei, ceea ce este deja destul de rău, dar apoi merg și le și slujesc.

Creatorul este înlocuit cu lucruri care, mai devreme sau mai târziu, duc la degenerare morală.

Cum se închină oamenii de astăzi creației în locul Creatorului?

Marti, 9 septembrie

„S-a stricat”

4. Potrivit Exodul 32:7,8, de ce l-a trimis Dumnezeu pe Moise înapoi în tabăra poporului Israel?

Exodul 32:7,8

⁷ Domnul a zis lui Moise: „Scoală și coboară-te; căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a stricat.

⁸ Foarte curând s-au abătut de la calea pe care le-o poruncisem Eu; și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat până la pământ înaintea lui, i-au adus jertfe și au zis: „Israele, iată dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului!”

Prin faptul că au apelat la un idol, israeliții erau pe cale să se despartă de adevăratul Dumnezeu, de Acela care îi eliberase din Egipt. Domnul le-a atribuit vina direct lor, spunând că s-au „stricat” (Exodul 32:7) – până într-acolo încât au atribuit acestei statui meritul de a-i fi eliberat din Egipt. Ce contradicție directă cu ceea ce le spusese Dumnezeu (Exodul 20:2)! Această negare a prezenței și a faptelor mărețe ale lui Dumnezeu era o chestiune gravă. Gândirea și sentimentele lor erau dis-torsionate și complet corupte.

În viziunea profetului Ezechiel, idolatria era în centrul tuturor necazurilor poporului lui Dumnezeu, de la ea pornind toate celelalte păcate (vezi, de exemplu, Ezechiel 8:1-18; 20:1-44; 22:1-12). Ne întrebăm adesea de ce credincioșii antici erau atât de naivi și incorigibili atunci când se angajau în închinarea la diferiți idoli creați de oameni. Suntem foarte siguri că noi nu am face niciodată așa ceva. Dar suntem cu adevărat feriți de idoli? Idolii de astăzi pot avea forme diferite, însă sunt la fel de atrăgători. Un idol este ceva ce Îl înlocuiește pe Dumnezeu și, chiar dacă știm că nu este bine, tot ne închinăm la el, adesea în mod repetat. Acesta ne acaparează imaginația, sentimentele, timpul și mintea mai mult decât Dumnezeu. Poate chiar să ne înrobească gândirea. De fapt, devenim ceea ce privim și nu ne vom ridica mai sus decât acel „dumnezeu” căruia îi slujim.

Dacă Dumnezeu nu este în centrul vieții tale, atunci alți dumnezei Îi vor lua locul. Dacă nu ne bucurăm de Domnul și nu cultivăm prezența Lui vie, ne vom bucura de altceva sau de altcineva și ne vom dedica viața acelei ființe sau acelui lucru. Ceea ce Îl înlocuiește pe Domnul Hristos poate avea diferite înfățișări:

mândrie, egocentrism, bani, putere, sex, mâncare, TV, droguri, alcool, gânduri necurate, pornografie, plăceri, muncă, sport, familie, jocuri video, filme, cumpărături, idei, politică, muzică, poziție socială, titluri, note și așa mai departe. Lista e nesfârșită. Suntem foarte creativi și inventivi în această privință. Putem transforma într-un idol orice este bun, frumos și plin de sens. Idolatria este extrem de periculoasă deoarece ne transformă personalitatea, modul de gândi re, sentimentele și viața socială. Ne schimbă identitatea și înlocuiește relațiile personale autentice cu interacțiuni goale și în cele din urmă lip site de sens, care, în final, nu ne pot salva.

Miercuri, 10 septembrie

Mânia îndreptățită a lui Dumnezeu

5. Aprofundează Exodul 32:9-29. Care a fost reacția lui Moise la amenințarea lui Dumnezeu că distruge poporul Israel?

Exodul 32:9-29

⁹ Domnul a zis lui Moise: „Văd că poporul acesta este un popor încăpățânat.

¹⁰ Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor: și-i voi mistui; dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare.”

¹¹ Moise s-a rugat Domnului Dumnezeului său și a zis: „Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare?

¹² Pentru ce să zică egiptenii: „Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munți și ca să-i șteargă de pe fața pământului”? Întoarce-Te din iuțeala mâniei Tale și lasă-Te de răul acesta pe care vrei să-l faci poporului Tău.

¹³ Adu-Ți aminte de Avraam, de Isaac și de Israel, robii Tăi, cărora le-ai spus, jurându-Te pe Tine însuși: „Voi înmulți sămânța voastră ca stelele cerului, voi da urmașilor voștri toată țara aceasta, de care am vorbit, și ei o vor stăpâni în veac.”

¹⁴ Și Domnul S-a lăsat de răul pe care spusese că vrea să-l facă poporului Său.

¹⁵ Moise s-a întors și s-a coborât de pe munte, cu cele două table ale mărturiei în mână. Tablele erau scrise pe amândouă părțile, pe o parte și pe alta.

¹⁶ Tablele erau lucrarea lui Dumnezeu, și scrisul era scrisul lui Dumnezeu, săpat pe table.

¹⁷ Iosua a auzit glasul poporului, care scotea strigăte, și a zis lui Moise: „În tabără este un strigăt de război!”

¹⁸ Moise a răspuns: „Strigătul aceasta nu-i nici strigăt de biruitori, nici strigăt de biruiți; ce aud eu este glasul unor oameni care cântă!”

- ¹⁹ Și, pe când se apropia de tabără, a văzut vițelul și jocurile. Moise s-a aprins de mânie, a aruncat tablele din mână și le-a sfărâmat de piciorul muntelui.
- ²⁰ A luat vițelul, pe care-l făcuseră ei, și l-a ars în foc; l-a prefăcut în cenușă, a presărat cenușa pe fața apei și a dat-o copiilor lui Israel s-o bea.
- ²¹ Moise a zis lui Aaron: „Ce ți-a făcut poporul acesta, de ai adus asupra lui un păcat atât de mare?”
- ²² Aaron a răspuns: „Să nu se aprindă de mânie domnul meu! Tu singur știi că poporul acesta este pornit la rău.
- ²³ Ei mi-au zis: „Fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră; căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut!”
- ²⁴ Eu le-am zis: „Cine are aur, să-l scoată!” Și mi l-au dat; l-am aruncat în foc, și din el a ieșit vițelul acesta.”
- ²⁵ Moise a văzut că poporul era fără frâu, căci Aaron îl făcuse să fie fără frâu, spre batjocura vrăjmașilor săi;
- ²⁶ s-a așezat la ușa taberei și a zis: „Cine este pentru Domnul să vină la mine!” Și toți copiii lui Levi s-au strâns la el.
- ²⁷ El le-a zis: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: „Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeți și străbateți tabăra de la o poartă la alta, și fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul și pe ruda sa.”
- ²⁸ Copiii lui Levi au făcut după porunca lui Moise; și aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor.
- ²⁹ Moise a zis: „Predați-vă azi în slujba Domnului, chiar cu jertfa fiului și fratelui vostru, pentru ca binecuvântarea Lui să vină astăzi peste voi!”

În timp ce Moise se afla încă pe muntele Sinai, Dumnezeu a spus că avea să-i distrugă pe răzvrătiți și să facă din urmașii lui Moise o națiune mare. Dar Moise nu voia așa ceva. În schimb, L-a implorat pe Domnul, arătând că israeliții nu erau poporul lui Moise – erau poporul lui Dumnezeu. Nu el, Moise, îi scosese din Egipt, ci Dumnezeu, prin acțiunile Sale mărețe. Astfel Moise L-a implorat pe Dumnezeu, evidențiind promisiunile făcute de El strămoșilor. Moise acționa cu adevărat ca un mijlocitor între Dumnezeu și omenire.

După ce „Domnul S-a lăsat de rău pe care spusese că vrea să-l facă poporului Său” (Exodul 32:14), Moise s-a întors la israeliți. Nu există nicio consemnare – spre deosebire de Exodul 34:29,30 – că fața lui ar fi strălucit de prezența Domnului. Probabil că pe față i se citea mânia.

„Și, pe când se apropia de tabără, a văzut vițelul și jocurile. Moise s-a aprins de mânie, a aruncat tablele din mână și le-a sfărâmat de piciorul muntelui” (Exodul 32:19). Spargerea tablelor care conțineau Decalogul era un semn exterior al încălcării conținutului acestora. Dumnezeu l-a muștrat pe Moise pentru acest lucru, dar mai târziu i-a poruncit să cîntă două table pentru a înlocui „tablele

dintâi, pe care le-ai sfârșit” (Deuteronomul 10:2). Dumnezeu Însuși avea să rescrie poruncile.

Moise l-a muștrat aspru pe Aaron pentru că a cedat la cererile poporului. „Ce ți-a făcut poporul acesta, de ai adus asupra lui un păcat atât de mare?” (Exodul 32:21). Aaron a încercat să-și scuze fărâdelegea: (1) dând vina pe alții și (2) prin vrăjitorie: „L-am aruncat [aurul] în foc și din el a ieșit vițelul acesta” (Exodul 32:24). Ceea ce înrăutățea lucrurile era faptul că Aaron însuși fusese foarte onorat de Dumnezeu, primind multe privilegii, printre care și faptul că a urcat pe munte cu Moise, Nadab și Abihu și cei 70 de bătrâni (Exodul 24:1).

Ce ironie sumbră! Pretinzând că a avut loc o minune, Aaron a vrut să-și păcălească fratele (de remarcat cum un păcat duce la altul; în acest caz, idolatria la minciună). Moise însă nu s-a lăsat păcălit, deoarece a văzut cât de sălbatic se comportase poporul. Consecințele negative erau evidente, iar Moise a trebuit să oprească imediat rebeliunea.

Ce ar trebui să ne învețe această istorisire despre puterea rugăciunii de mijlocire? Pentru cine ar trebui să te rogi chiar acum?

Joi, 11 septembrie

Mijlocire

6. Cât de departe a mers Moise în rugăciunea sa de mijlocire pentru păcătoși, din Exodul 32:30-32?

Exodul 32:30-32

³⁰ A doua zi, Moise a zis poporului: „Ați făcut un păcat foarte mare. Am să mă sui acum la Domnul: poate că voi căpăta iertare pentru păcatul vostru.”

³¹ Moise s-a întors la Domnul și a zis: „Ah! poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut un dumnezeu de aur.

³² Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci, șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o!”

Din cauza revoltei, în tabăra israelită s-au întâmplat lucruri îngrozitoare, inclusiv moartea multor oameni (Exodul 32:28). A doua zi, Moise le-a spus: „Ați făcut un păcat foarte mare. Am să mă sui acum la Domnul: poate că voi căpăta iertare pentru păcatul vostru” (Exodul 32:30). „Moise s-a întors la Domnul și a zis: «Ah, poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o!” (Exodul 32:31,32).

Nu este de mirare că Moise este considerat un simbol al lui Hristos! Datorită rugăciunii sale de mijlocire pentru păcătoși și a dorinței lui de a-și da propria viață pentru ei, el a reflectat cu siguranță ceea ce Hristos avea să facă pentru noi toți. Ce compasiune exemplară pentru păcătoși! El și-a demonstrat devotamentul total față de Domnul și dragostea Sa jertfitoare pentru oameni. Cartea Exodul nu precizează cât timp a stat Moise cu Domnul pe munte de data aceasta, dar cartea Deuteronomul dezvăluie că a stat pe Sinai 40 de zile (vezi Deuteronomul 9:18).

În Exodul 32:32, cuvântul tradus prin „a ierta” provine dintr-un verb al cărui sens de bază este „a duce” sau „a purta”, la fel ca în Isaia 53:4, care spune (despre Isus): „Totuși El suferințele noastre le-a purtat.” Este același verb tradus prin „iartă”, în Exodul 32:32, și „a purtat”, în Isaia 53:4. Ce imagine puternică a procesului de mântuire și de iertare și a prețului plătit de Dumnezeu să ne salveze! Într-adevăr, Moise îi cerea Domnului să „poarte” păcatul poporului, ceea ce, bineînțeles, El a făcut la Golgota mii de ani mai târziu. Exodul 32:32 arată nu numai ideea de ispășire substitutivă, ci și cine este înlocuitorul: Dumnezeu Însuși.

Acest text arată cum se obține iertarea. Dumnezeu, prin Hristos, ne-a purtat păcatele, singura cale prin care ne puteau fi iertate. Ce expresie sugestivă a planului de mântuire și ce demonstrație pentru noi și pentru univers a prețului pe care Dumnezeu l-a plătit pentru a ne salva!

Moise îi cere lui Dumnezeu Însuși să poarte păcatele poporului, iar în cele din urmă, prin Domnul Isus, El face întocmai acest lucru. Cum putem conștientiza cu mintea acest adevăr uimitor?

Vineri, 12 septembrie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Patriarhi și profeți, cap. 28

Studiul din această săptămână pune un accent special pe ceea ce face Dumnezeu în credincioși. Domnul poate face în noi „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3:20). Nu ar trebui să ne concentram asupra noastră și nici să ne satisfacem dorințele personale, deoarce acest lucru duce la idolatrie. În schimb, atenția noastră ar trebui să fie asupra lui Dumnezeu și a puterii Sale. El dă forța care duce la o viață nouă și biruitoare (Filipeni 4:13; Iuda 1:24,25).

„Iubirea, nu mai puțin decât dreptatea, cerea ca judecata să fie aplicată pentru acest păcat. Dumnezeu este atât Ocrotitorul, cât și Suveranul poporului Său. El îi elimină pe cei ce sunt neclintii în răzvrătirea lor, ca să nu-i ducă și pe

alții la ruină. Cruțând viața lui Cain, Dumnezeu a demonstrat universului care avea să fie rezultatul îngăduirii ca păcatul să rămână nepedepsit. Influența exercitată de Cain asupra urmașilor lui, din cauza vieții și a învățăturii sale, a dus la o așa stare de corupție, în cât se cerea nimicirea întregii lumi printr-un potop. [...] Cu cât trăiau mai mult, cu atât oamenii deveneau mai corupți. Tot așa a fost și în cazul apostaziei de la Sinai. Dacă pedeapsa nu ar fi fost aplicată imediat celor vinovați, aceleași rezultate s-ar fi văzut din nou” (Ellen G. White, Patriarhi și profeți, p. 325).

Zilnic: Numeri 20 – 26; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 37

1. Cine, cu ce ocazie și cu ce preț a zis: „Ascultați, răzvrătiților!”?
2. Câte întrebări ia pus măgărița lui Balaam?
3. Despre cine a spus Balaam că este cel dintâi dintre neamuri?
4. Cine au fost cei care au slujit poporului ca pildă?
5. Ce nu îl putea face pe Pavel să își rețină cuvintele pe care Dumnezeu i le dăduse?